

Najotmjeniji
DIV
u gradu

Julia Donaldson

Axel Scheffler

Jura je bio div, najneuredniji div u gradu.
Uvijek je nosio isti par smeđih sandala
i istu halju punu zakrpa.
"Volio bih da nisam najneuredniji div u gradu,"
tužno prozbori.

10332

No jednoga dana Jura spazi novu trgovinu.
Bila je puna otmjene odjeće. I tako on kupi...

otmjenu košulju,

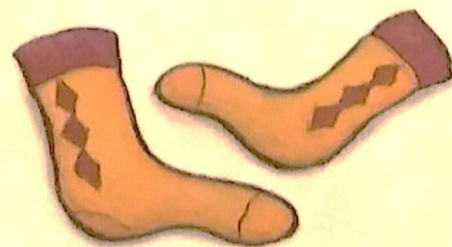
otmjene hlače,

otmjeni remen,

otmjenu prugastu kravatu,

otmjene čarape
sa šarama sa strane

i par otmjenih
sjajnih cipela.

“Sada sam najotmjeniji div u gradu,” prozbori ponosno.

Svoju je staru odjeću Jura
ostavio u trgovini.
Kad se zaputio kući začuje
neki zvuk.

Na pločniku je stajala žirafa i tužno šmrkala.
“O čemu se radi?” upita je Jura.

“O mojemu vratu,” reče žirafa. “Tako je dugačak i tako hladan. Voljela
bih imati dugačak, topli šal!”

“Razvedri se!” reče Jura i skide svoju prugastu kravatu.

“Ionako mi ne ide uz čarape,” govorio je dok ju je motao oko žirafina vrata.

I eto predivna šala.

Žirafa će na to - “Najljepša hvala!”

Dok je hodao prema domu, Jura zapjeva za sebe,

“Kravata što moja bila je prije, dugačak sada žirafin vrat grije,
No unatoč tome ne gubim nadu
da najotmjereniji div sam u gradu!”

Stiže Jura i do rijeke. A u lađi jednoj koza bleji.
"O čemu se radi?" upita Jura.

"O mome jedru," reče koza.

"Otpuhala ga bura."

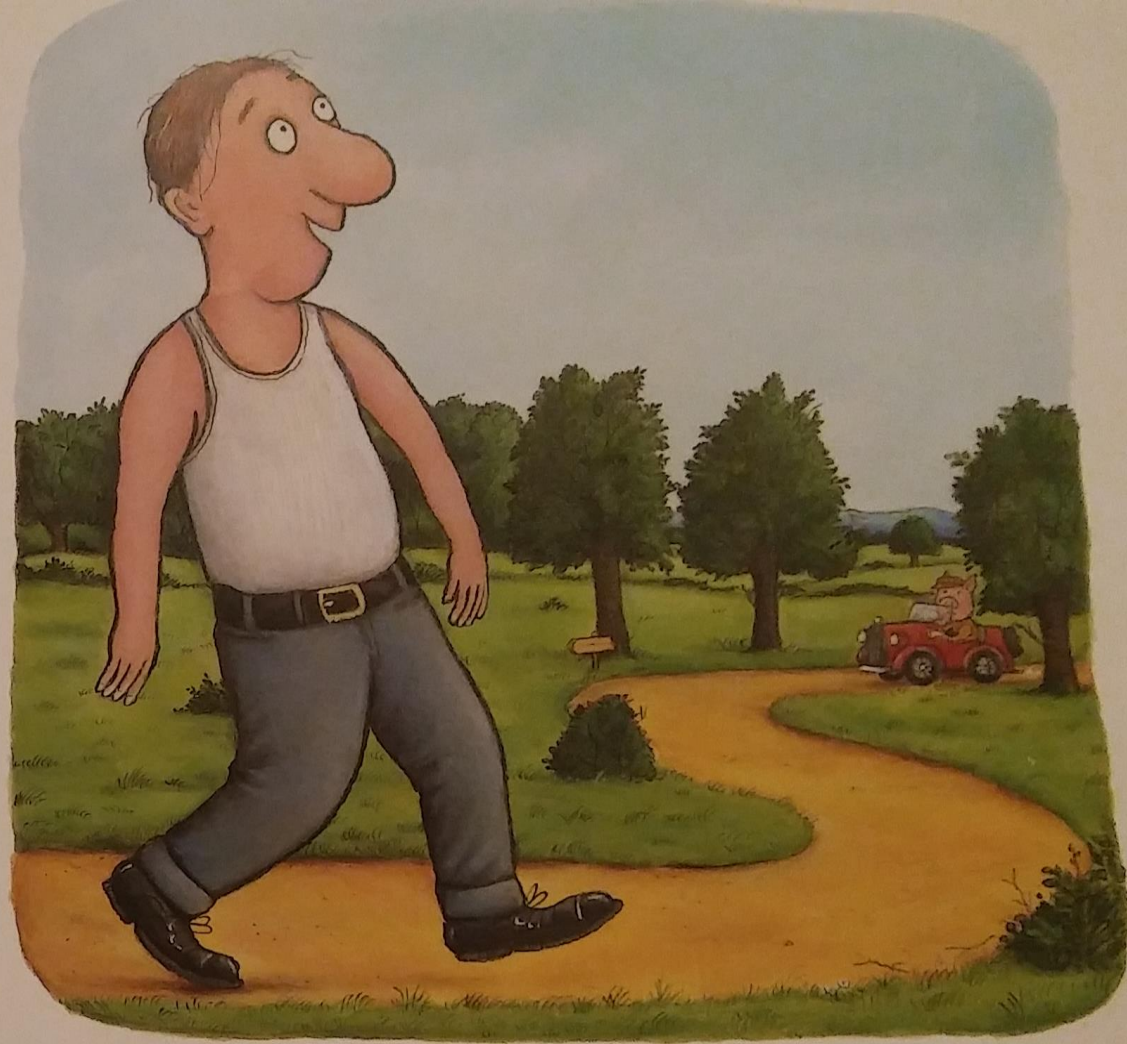
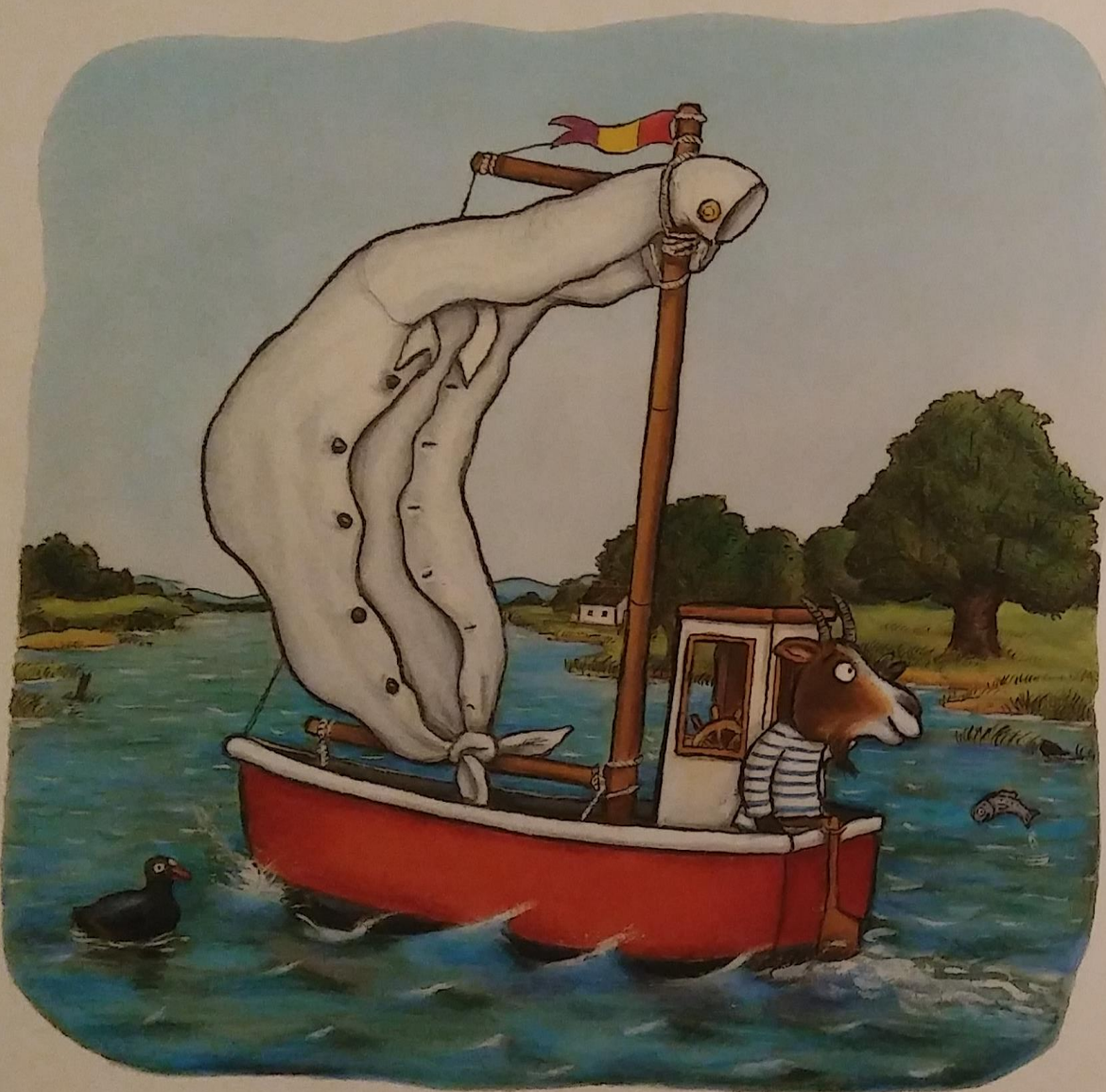

"O kako bih voljela imati novo
čvrsto jedro za svoj brod!"

“Razvedri se!” reče Jura i skide svoju novu bijelu košulju.
“Ionako se stalno gužva,” govorio je dok ju je vezao za jarbol
kozina broda. Postala je predivno jedro.

“Hvala ti!” reče mu koza.

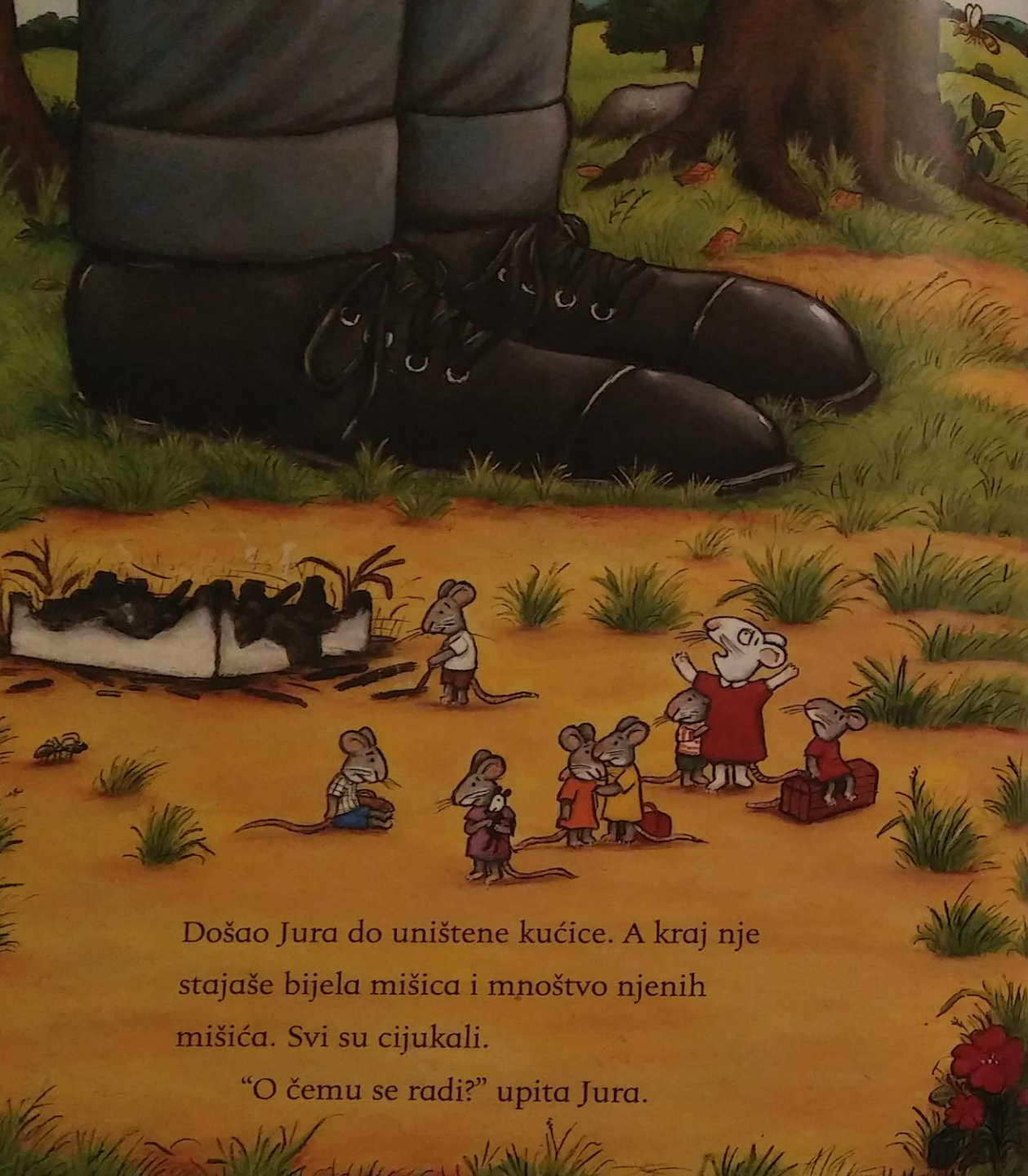

I produži Jura pjevušeći za se,

“Kravata što moja bila je prije, dugačak sada žirafin vrat grije,
Košulju svoju ja srca vedra, dao sam kozi umjesto jedra.

No unatoč tome ne gubim nadu
da najotmjereniji div sam u gradu!”

Došao Jura do uništene kućice. A kraj nje stajaše bijela mišica i mnoštvo njenih mišića. Svi su cijukali.

“O čemu se radi?” upita Jura.

“O našoj kući,” zacijuče majka mišica.

“Izgorjela je i sada nemamo gdje živjeti.”

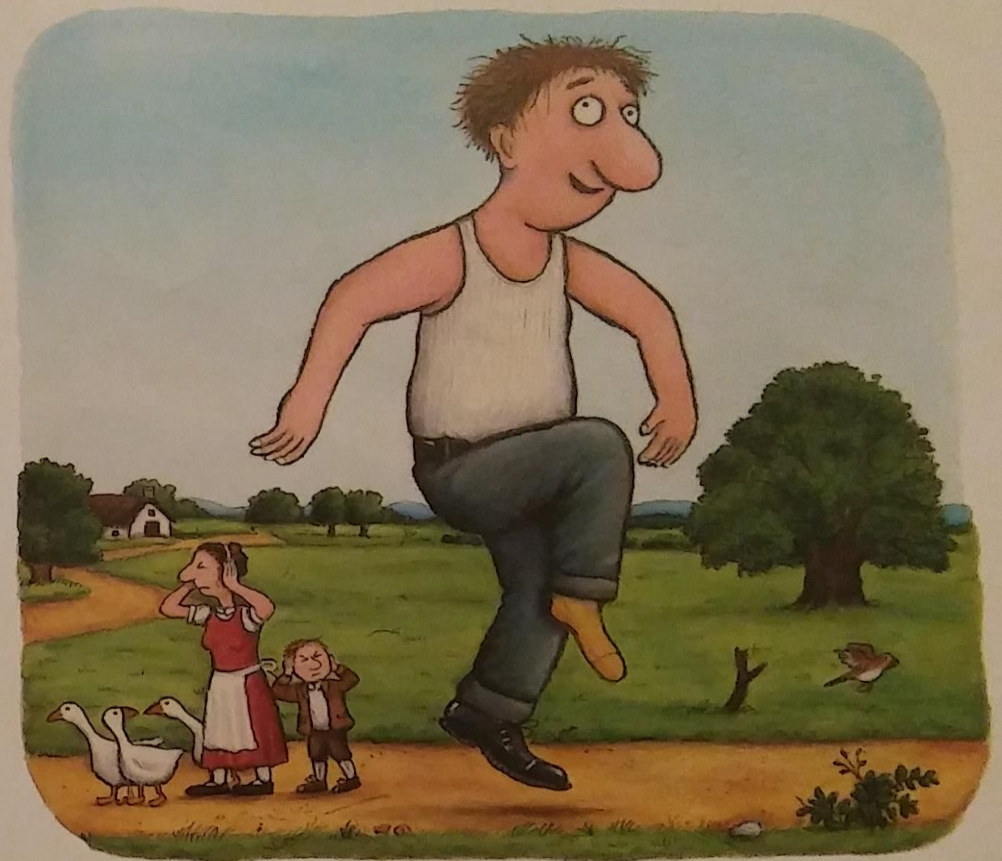

“Voljela bih da imamo lijepu novu kuću!”

“Razvedri se!” reče Jura i skine jednu svoju sjajnu cipelu.
“Ionako me žulja,” reče dok su se mišica i mišići uvlačili
unutra. Cipela im postade savršen dom.

“Hvala ti!” zacijuču uglas.

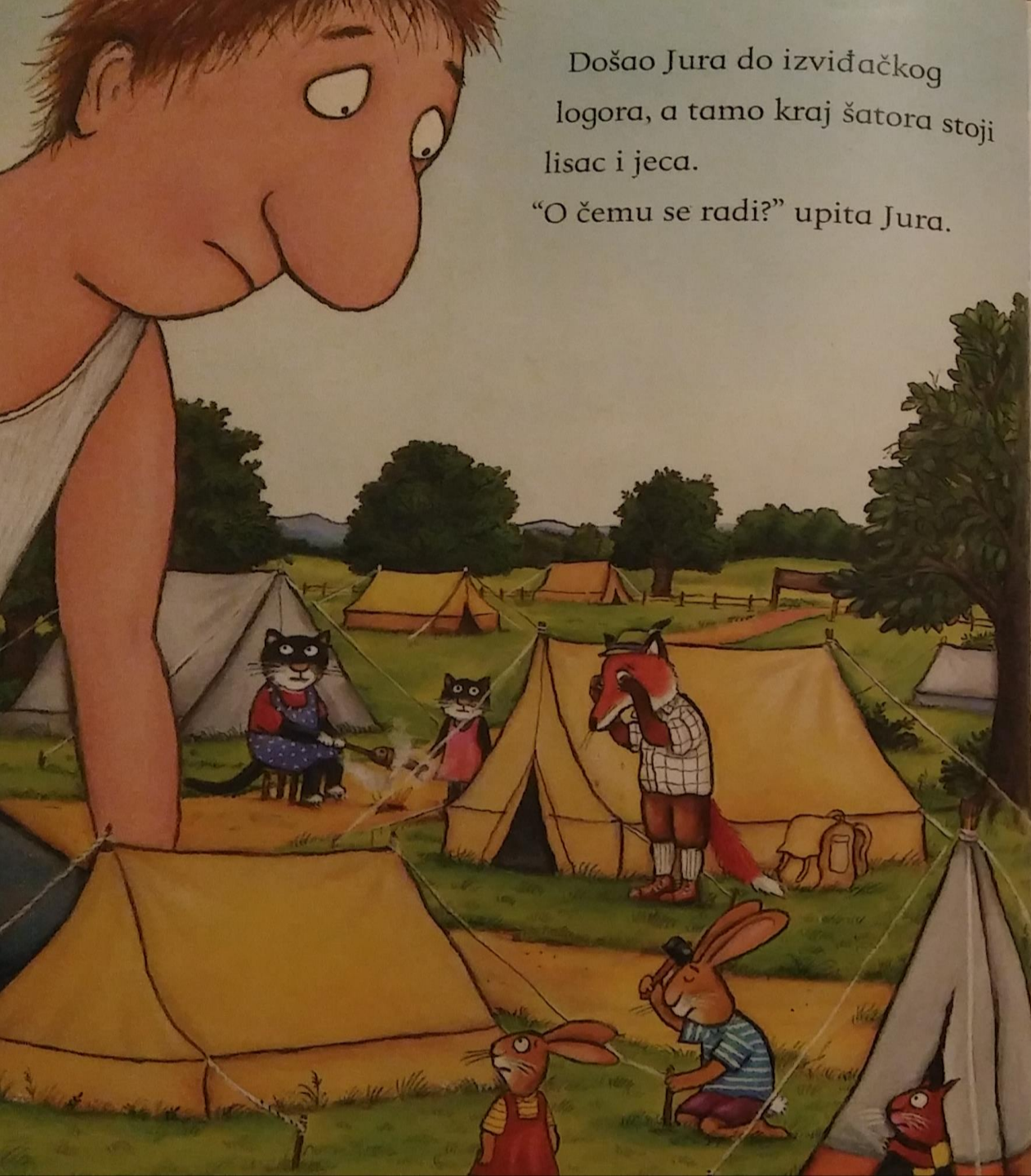

Sada je Jura morao skakutati putem, ali nije mario za to.
Skakućući pjevušio je za sebe,

“Kravata što moja bila je prije, dugačak sada žirafin vrat grije,
Košulju svoju ja srca vedra, dao sam kozi umjesto jedra.
Cipela moja (mada bez ključa), mišići bijeloj postade kuća,
No unatoč tome ne gubim nadu
da najotmjeneji div sam u gradu.”

Došao Jura do izviđačkog
logora, a tamo kraj šatora stoji
lisac i jeca.
“O čemu se radi?” upita Jura.

“O mojoj vreći za spavanje”
reče lisac.

“Ispala mi je u kaljužu.”

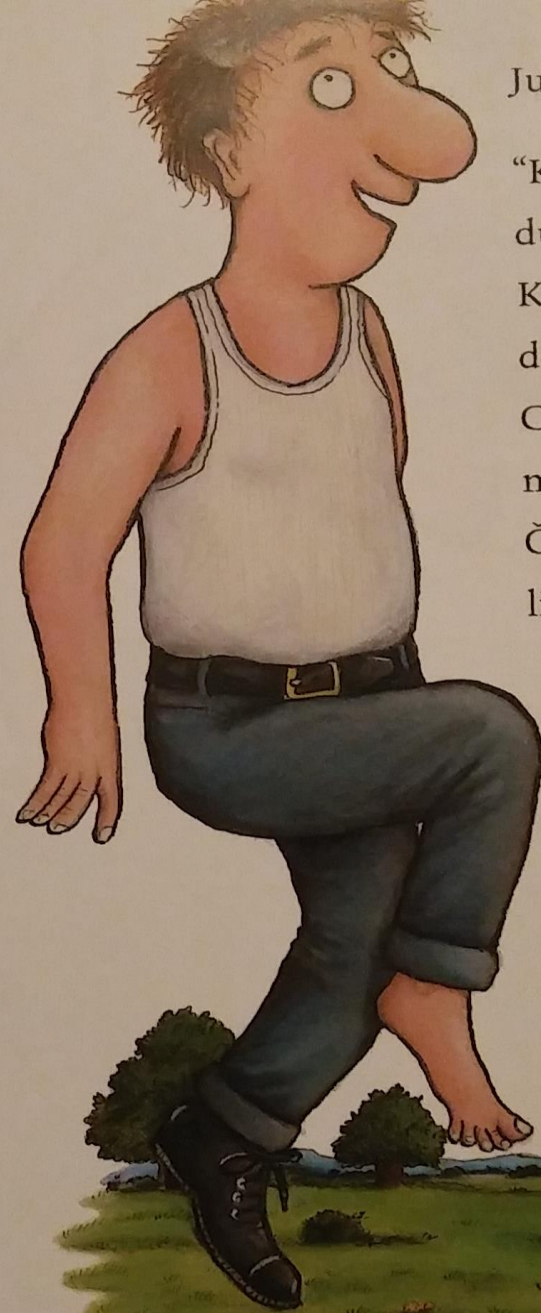
“Volio bih imati toplu, suhu vreću za spavanje!”

“Razvedri se!” reče Jura i skinje jednu čarapu sa šarama sa strane.
“Ionako me škaklja za nožne prste,” reče dok se lisac uvlačio u nju. Čarapa je postala udobna vreća za spavanje.
“Hvala ti!” reče lisac.

Jura odskakuta dalje, pjevušeći za sebe,
“Kravata što moja bila je prije,
dugačak sada žirafin vrat grije,
Košulju svoju ja srca vedra,
dao sam kozi umjesto jedra.
Cipela moja (mada bez ključa),
mišici bijeloj postade kuća,
Čarapa jedna, takva mi sreća,
lijanu postade spavaća vreća
No unatoč tome ne gubim nadu
da najotmjereniji div sam u gradu.”

Došao Jura do blatnjave mlake.
Pored mlake stoji pas i zavija.
“O čemu se radi?” upita Jura.

“O ovoj mlaki,”
reče pas.

“Trebam prijeći preko,
ali stalno zaglavim u blatu.”

“Volio bih imati
sigurnu, suhu stazu.”

“Razvedri se!” na to će Jura i skine svoj novi otmjeni remen.
“Ionako mi je stezao trbuh,” reče dok je postavljao remen
preko mlake. Začas od remena nastade staza.

“Hvala ti!” reče mu pas.

Počeo je puhati vjetar, no Jura nije mario za to. Nastavio je skakutati pjevušeći,

“Kravata što moja bila je prije, dugačak sada žirafin vrat grije,
Košulju svoju ja srca vedra, dao sam kozi umjesto ječra.
Cipela moja (mada bez ključa), mišici bijeloj postade kuća,
Čarapa jedna, takva mi sreća, lijanu postade spavaća vreća,
Remen moj u blatnome gazu, za psića jednog napravi stazu,
No...

“Hlače moje sad su u padu!
najsmrznutiji div sam u gradu!”

I odjednom, Jura se počne osjećati jadno, drhturavo i ni malo
otmjeno.

Stajao je na jednoj nozi i razmišljao. “Morat ću ponovno otići
do trgovine i kupiti još odjeće,” odluči.

Okrene se i odskakuće do trgovine.

Ali kada je stigao bilo je ZATVORENO!

“O, ne!” zajeca Jura. Sjede na prag dok su mu se suze kotrljale niz nos. Bio je tako jadan kao sve one životinje koje je sreo putem kući.

Tada krajičkom oka ugleda vreću iz koje je virilo nešto poznato. Pogleda izbliza ...

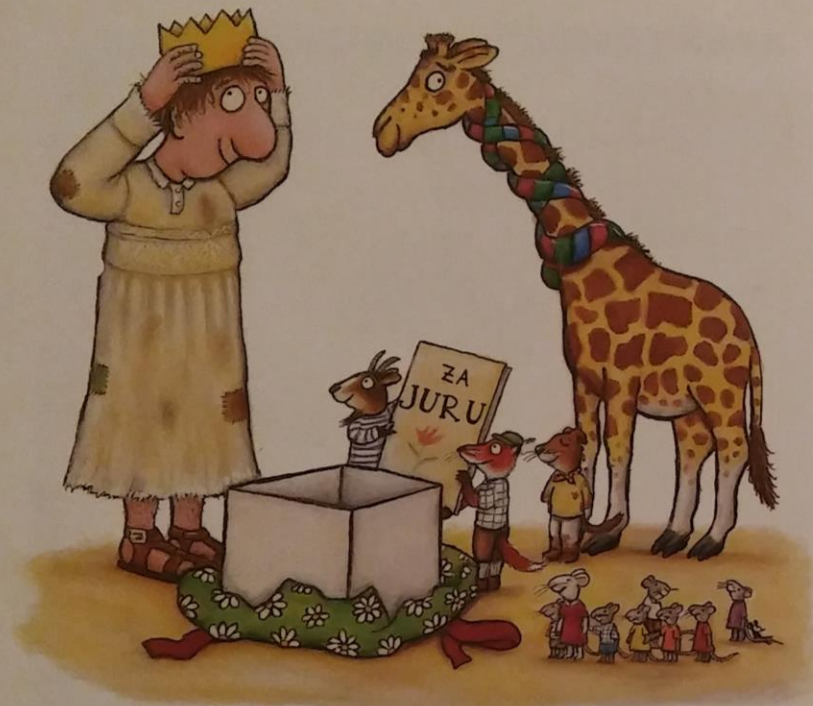
“Moja halja!” povika. “Moja draga stara halja i moje sandale!”

Jura ih obuče. Kako li su samo bile udobne.

“Ja sam najbezbrži div u gradu!” uzvikne i plešući putem vrati se kući.

Pred njegovim ulaznim vratima stajale su sve životinje kojima je bio pomogao. Nosile su ogroman dar.

“Hajde, Jura,” rekoše. “Otvori ga!”

Jura razveza vrpcu. Unutra pronade prekrasnu krunu od zlatnog papira i čestitku.

“Pogledaj čestitku, Jura!” rekoše životinje.

Jura stavi krunu na glavu i otvori čestitku.

Na njoj je pisalo:

Kravata što tvoja
bila je prije,
dugačak sada
žirafin vrat grije,
Košulju svoju ti srca vedra,
dao si kozi umjesto jedra,
Cipela tvoja (mada
bez ključa),
mišici bijeloj
postade kuća,
Čarapa tvoja,
takva ti sreća, lijanu
postade spavaća vreća,
Remen tvoj u blatnome gazu,
za psica jednog napravi stazu,
Stoga kruna je ovdje,
što ide, svi znadu,
uz halju, sandale, sve u
komadu,
za **NAJLJUBAZNIJEG**
diva u
gradu

The handwritten poem is written in black ink on a yellow background. It is surrounded by small, simple drawings: a boat with a sail, a giraffe, a pair of shoes, a frog, a dog, and a crown. The text is arranged in a roughly rectangular shape, with the drawings interspersed between the lines of the poem.